

POŚCIG TRANSGRANICZNY: ELEMENT WSPÓŁPRACY POLICYJNEJ W UNII EUROPEJSKIEJ

Jedność uregulowań prawnych we wspólnocie państw umawiających się zwiększa efektywność ścigania sprawców przestępstw. Dotyczy to między innymi mechanizmów takich jak pościg transgraniczny, będący jedną z form współpracy policyjnej w Unii Europejskiej. Artykuł przybliży współpracę międzynarodową w zakresie stosowania pościgów transgranicznych w strefie Schengen, wskazując metody i formy organizowania i prowadzenia przez Policję pościgów i zorganizowanych działań pościgowych.

Słowa kluczowe: bezpieczeństwo, przestępczość, prawo, współpraca.

Mariusz Nepelski,

*Doktor, podinspektor
Policji Adiunkt Wyższej
Szkoły Policji
w Szczytnie*

**Jarosław
Struniawski,**

*Doktor, podinspektor
Policji Adiunkt Wyższej
Szkoły Policji
w Szczytnie*

Przystąpienie Polski do strefy Schengen [1] w dniu 21 grudnia 2007 r. zobowiązuje do stosowania przepisów zawartych w Konwencji Wykonawczej do Układu z Schengen z dnia 14 czerwca 1985 r. Początkowo Układ nazywany Schengen I miał charakter porozumienia politycznego pomiędzy państwami członkowskimi, który podpisało pięć państw Wspólnoty Europejskiej (Belgia, Francja, Niemcy, Luksemburg i Holandia) w miejscowości Schengen w Luksemburgu. Zakładał stopniowe znoszenie wewnętrznych kontroli granicznych na wspólnych granicach umawiających się stron i miał na celu ułatwienie swobodnego przepływu osób i dóbr. Takie rozwiązania zobligowały państwa-strony Układu do «uzupełnienia» treści postanowień poprzez przyjęcie 19 czerwca 1990 r. Schengen II, czyli Konwencji Wykonawczej. W Schengen II podkreśla się szczególną rolę współpracy służb policyjnych w zwalczaniu przestępczości transgranicznej, zwłaszcza zorganizowanych grup przestępczych. Współpraca ta traktowana jest jako niezbędny element w procesie ujednolicania przestrzeni bezpieczeństwa, wolności i sprawiedliwości.

Współpraca policyjna ustanowiona w ramach Schengen II wykracza poza tradycyjne normy, które ograniczają się z reguły do wymiany informacji, czy określonych danych. Państwa Schengen zezwalają swoim służbom na prowadzenie wspólnych operacji transgranicznych zastrzeżonych

dotychczas dla krajowych funkcjonariuszy policji. Operacje te są i mogą być organizowane przez organy ochrony porządku publicznego, w których funkcjonariusze jednego państwa członkowskiego współdziałają na terytorium innego państwa członkowskiego. Jednym z typów operacji transgranicznych jest pościg transgraniczny.

Zgodnie z art. 41 Konwencji pościg transgraniczny możliwy jest za sprawcą popełnienia przestępstwa: zabójstwa, nieumyślnego spowodowania śmierci, gwałtu, podpalenia, fałszowania pieniędzy, kradzieży z włamaniem i rozboju kwalifikowanego oraz paserstwa, wymuszenia, porwania i przetrzymywania zakładników, handlu ludźmi, nielegalnego handlu środkami odurzającymi i substancjami psychotropowymi, naruszenia postanowień prawnych dotyczących broni i materiałów wybuchowych, umyślnego spowodowania szkody z użyciem materiałów wybuchowych, nielegalnego przewozu toksycznych i niebezpiecznych odpadów, niezatrzymania się oraz niepodania szczegółowych danych po wypadku, którego skutkiem jest śmierć lub poważne uszkodzenie ciała oraz przestępstwa podlegającego ekstradycji.

Funkcjonariusze ścigający na terytorium swojego kraju osobę, którą zastano w chwili popełnienia przestępstwa (w roli sprawcy lub pomocnika), są uprawnieni do kontynuowania pościgu na terytorium innego państwa bez wydanej uprzedniej zgody, jeśli właściwe organy tego państwa z powodu szczególnie pilnego charakteru sprawy nie mogły być wcześniej zawiadomione lub nie znalazły się w odpowiednim momencie na miejscu, by przejąć pościg.

Ta sama zasada obowiązuje, gdy ścigana osoba przebywała w areszcie lub więzieniu, z którego zbiegła. Funkcjonariusze uczestniczący w pościgu, najpóźniej w chwili przekraczania granicy, nawiązują kontakt z właściwym organem państwa miejsca pościgu. Wszelkie czynności powinny być przerwane, gdy tylko państwo, na którego terytorium odbywa się pościg, tego zażąda.

Prowadzenie pościgu transgranicznego w państwach Grupy Schengen jest możliwe jedynie po spełnieniu szeregu warunków. Po pierwsze funkcjonariusze biorący udział w pościgu są związani postanowieniami konwencji i prawem państwa miejsca pościgu, a także mają obowiązek stosować się do zarządzeń właściwych miejscowo organów. Pościg odbywa się jedynie przez granicę lądową. Wchodzenie do mieszkań i miejsc, które nie są ogólnodostępne, jest niedopuszczalne. Funkcjonariusze biorący udział w pościgu muszą być jednoznacznie rozpoznawalni albo przez mundur, albo odpowiednio oznakowany pojazd, przy czym ubranie cywilne przy korzystaniu z nieoznakowanego pojazdu policyjnego jest niedopuszczalne. Funkcjonariusze biorący udział w pościgu muszą w każdym czasie być gotowi do przedstawienia dowodów potwierdzających pełnioną przez nich funkcję służbową. Osoba ujęta w wyniku pościgu może być jedynie – w związku z jej doprowadzeniem przed organy miejscowe – poddana przeszukaniu w celach bezpieczeństwa. Osobie takiej można w czasie transportu nałożyć kajdanki, a przedmioty przez nią posiadane mogą zostać zabezpieczone. Funkcjonariusze biorący udział w pościgu po każdym wkroczeniu na terytorium drugiego

państwa stawiają się u właściwych miejscowo organów tego państwa oraz sporządzają raport. Na prośbę tych organów są zobowiązani wyjaśnić stan faktyczny i okoliczności sprawy. To samo dotyczy sytuacji, gdy osoba ścigana nie została ujęta. Zasada jest, że organy państwa, z którego terytorium przybywają funkcjonariusze biorący udział w pościgu, udzielają pomocy w późniejszym śledztwie łącznie z postępowaniem sądowym wszczętym w państwie, na którego terytorium wkroczone. Funkcjonariusze biorący udział w pościgu mogą mieć przy sobie broń służbową, jednak jej użycie jest niedopuszczalne, z wyjątkiem przypadków obrony koniecznej. Grupa robocza Schengen przyjęła, że dla użycia broni palnej muszą zostać spełnione trzy warunki. Pierwszym jest bezprawny i rzeczywisty zamach na życie i zdrowie funkcjonariusza bądź innej osoby. Drugim, reakcja na atak musi być proporcjonalna i współmierna w stosunku do agresji, wykazywanej przez sprawcę. Ostatni, trzeci warunek stanowi, że podstawą użycia broni nie może być akt prowokacji i traktować ją należy jako środek ostateczny.

Konwencja przewiduje dwa sposoby przeprowadzania pościgu. W pierwszym funkcjonariusze biorący udział w pościgu nie mają prawa zatrzymać ściganej osoby, natomiast na ich wniosek organy właściwe miejscowo dokonują zatrzymania osoby ściganej. Drugi opiera się na założeniu, że jeśli nie zostanie przedstawione żądanie przerwania pościgu i miejscowe organy nie mogą przybyć w odpowiednim czasie, funkcjonariusze uczestniczący w pościgu mają prawo zatrzymać daną osobę do czasu, gdy funkcjonariusze państwa

miejsca pościgu podejmą dalsze czynności z osobą zatrzymaną.

W chwili podpisywania konwencji, każde państwo składało oświadczenie wskazujące procedurę wykonywania na swoim terytorium prawa do pościgu transgranicznego w odniesieniu do państwa-strony, z którym ma wspólną granicę.

Po przeprowadzeniu operacji transgranicznej osoba pozbawiona wolności – aresztowana przez właściwe organy lokalne, niezależnie od obywatelstwa, może zostać zatrzymana w celu przesłuchania. Przy przesłuchaniu stosuje się odpowiednie przepisy prawa krajowego. Jeśli osoba ta nie jest obywatelem państwa, z którego terytorium został wszczęty pościg i z państwa na terenie, którego ją aresztowano, zostaje zwolniona w ciągu sześciu godzin, nie włączając godzin między północą, a godziną dziewiątą, chyba że właściwe władze lokalne nie otrzymają wcześniej wniosku w jakiegokolwiek postaci o tymczasowe aresztowanie tej osoby do celów ekstradycji.

Użycie siły fizycznej wobec osoby podejrzanej o popełnienie przestępstwa oraz jej przeszukanie powinno nastąpić w momencie zatrzymania. W sprawach o przestępstwa godzące w życie i zdrowie można dokonywać oględzin ciała i zabezpieczenia do badań odzieży osoby zatrzymanej. Jest to ważny element działania funkcjonariuszy – po pierwsze dla pewności, że nie ukrywa przedmiotów służących do zranienia siebie bądź innych osób, a po drugie dla niezwłocznego zebrania i zabezpieczenia materiału dowodowego. Czynności te uzasadnione są zapewnieniem minimum bezpieczeństwa dla samego podejrzanego, funkcjonariuszy policji oraz osób trzecich, a także zebraniem stosownych

dowodów. Kolejną czynnością, którą mogą dokonać funkcjonariusze jest przesłuchanie po zatrzymaniu w pościgu transgranicznym. W tym celu osoba podejrzana może zostać doprowadzona do najbliższego organu lokalnego. Przesłuchanie ma odbywać się z zachowaniem przepisów obowiązujących w danym państwie i w zgodzie z Europejską Konwencją Praw Człowieka.

Podczas czynności operacyjnych funkcjonariusze prowadzący pościg na terytorium drugiego państwa-strony traktowani są jak funkcjonariusze tego państwa w odniesieniu do przestępstw, których ofiarami mogą być ci funkcjonariusze lub, które by popełnili. Jeżeli funkcjonariusze państwa-strony interweniują na terytorium drugiego państwa-strony, państwo to odpowiada za szkody powstałe w trakcie dokonywanych czynności, zgodnie z prawem krajowym państwa-strony, na którego terytorium funkcjonariusze ci działają. Ponadto państwo-strona, na którego terytorium w wyniku prowadzonego pościgu powstała szkoda zobowiązane jest do jej naprawienia na takich samych warunkach jak gdyby została wyrządzona przez własnych funkcjonariuszy. W tej sytuacji państwo, którego funkcjonariusze wyrządzili szkodę zwraca łączną kwotę odszkodowania, jaką wypłacono na rzecz poszkodowanych lub innych osób uprawnionych.

Uregulowania prawne konwencji wykonawczej Schengen II dają organom policji większe możliwości współpracy i koordynacji wspólnych działań w celu zapobiegania i wykrywania przestępstw. W ramach współpracy międzynarodowej wszystkie państwa członkowskie zawarły także dwu lub wielostronne porozumienia z sąsiednimi państwami.

Porozumienia takie bardzo często zawierają dokładne uzgodnienia co do prowadzenia operacji transgranicznej, m.in. pościgów i obserwacji transgranicznej, wspólnych patroli, a także powoływaniu wspólnego centrum współpracy. Określają dokładnie ograniczenia czasowe i przestrzenne, czy warunki dotyczące noszenia broni. W wielu przypadkach dwustronne porozumienia rozszerzają możliwości pościgów i obserwacji poza to, co zostało określone w przepisach Unii Europejskiej, lub na sytuacje, w których nie zostały spełnione kryteria kontynuowania tychże operacji.

Porozumienia mogą zawierać również rozszerzony katalog przestępstw, w których dopuszcza się prowadzenie pościgów i obserwacji transgranicznych, jak nieumyślne spowodowanie śmierci, poważne przestępstwa seksualne, podpalenie, podrabianie i fałszowanie środków płatniczych, kradzież z włamaniem oraz paserstwo, poważne oszustwa, pranie pieniędzy, nielegalny obrót materiałami nuklearnymi i radioaktywnymi, udział w organizacji/związku przestępczym, czy przestępstwa o charakterze terrorystycznym.

Polska wypełniając postanowienia Konwencji Wykonawczej złożyła deklaracje współpracy w zwalczaniu przestępczości oraz współdziałaniu na terenach przygranicznych z państwami sąsiadującymi w strefie Schengen tj.:

- umowa z dnia 18 lutego 2002 r. między Rzeczpospolitą Polską a Rządem Republiki Federalnej Niemiec o współpracy policji i straży granicznych na terenach przygranicznych [2];
- umowa z dnia 23 marca 2004 r. między Rzeczpospolitą Polską a republiką Słowacką o współpracy w zwalczaniu

przestępczości oraz współdziałaniu na terenach przygranicznych [3];

– umowa z dnia 14 marca 2006 r. między Rzeczpospolitą Polską a Rządem Republiki Litewskiej o współpracy o współpracy w zwalczaniu przestępczości zorganizowanej i innych przestępstw oraz współdziałaniu na terenach przygranicznych [4];

– umowa z dnia 21 czerwca 2006 r. między Rzeczpospolitą Polską a Republiką Czeską o współpracy w zwalczaniu przestępczości oraz współdziałaniu na terenach przygranicznych [5].

Na podstawie powyższych deklaracji umawiające się strony zobowiązują się do współpracy i udzielania pomocy przez ich właściwe organy w zapobieganiu, wykrywaniu i zwalczaniu przestępczości. Współpraca polegać ma między innymi na wzajemnym przekazywaniu danych osobowych sprawców przestępstw oraz informacji o inspiratorach i osobach kierujących działaniami przestępczymi, powiązaniach przestępczych między sprawcami, strukturach grup i organizacji przestępczych oraz o metodach ich działania, typowych zachowaniach poszczególnych sprawców i grup sprawców, istotnych okolicznościach dotyczących w szczególności czasu, miejsca, sposobu popełnienia przestępstwa, jego przedmiotu i cech szczególnych, naruszonych przepisach prawa karnego, podjętych już działaniach i ich wyniku, poszukiwaniu osób i rzeczy, w tym przy podejmowaniu czynności związanych z identyfikacją osób lub zwłok osób nieznanymi. Ponadto właściwe organy umawiających się Stron mają obowiązek przekazywać sobie wzajemnie informacje potrzebne do zapobiegania przestępstwom nielegalnego

przekraczania granicy państwowej i ich zwalczania, a w szczególności informacje dotyczące organizatorów tego rodzaju przestępstw, metod ich działania, wzory dokumentów uprawniających do przekraczania granicy państwowej, pieczęci odciskanych na tych dokumentach oraz rodzajów wiz i symboli.

Istotną kwestią współpracy jest wymiana informacji i wyników rozpoznania o planowanych i popełnianych zamachach terrorystycznych, dane o sposobie działania sprawców i o ugrupowaniach terrorystycznych planujących lub popełniających przestępstwa na szkodę ważnych interesów jednej z umawiających się Stron. Natomiast w przypadku przestępstw związanych z wyrobem i handlem narkotyków, przekazywane informacje powinny dotyczyć nielegalnego obrotu środków odurzających, substancji psychotropowych oraz prekursorów, miejsc i metod ich wytwarzania i przechowywania, a także środkach transportu używanych do ich przewozu oraz miejsca ich przeznaczenia.

Państwa obszaru Schengen w sposób zróżnicowany traktują zasady postępowania funkcjonariuszy w przypadku dokonywania przez nich czynności związanych z pościgiem transgranicznym. Przykładem jest Litwa, która zastrzegła, że pościg transgraniczny prowadzony na jej terytorium może być kontynuowany nie dłużej niż przez jedną godzinę od przekroczenia granicy państwowej i w nie w większej odległości od tej granicy, niż sto kilometrów. Natomiast państwa Beneluksu dla usprawnienia ściślejszej współpracy transgranicznej zawarły 8 czerwca 2004 r. Porozumienie, które przewiduje możliwość powoływania mieszanych patroli (stosownie do po-

trzeb działań operacyjnych policji), których funkcjonariusze w momencie przekraczania granic będą uprawnieni do wykonywania wszelkich czynności operacyjnych, jakie wykonują funkcjonariusze lokalni. Ponadto obserwacja i pościg transgraniczny na terenie umawiających się stron jest dozwolony nie tylko przez granice lądowe, ale też przez granice wodne czy powietrzne.

Przystąpienie Polski do strefy Schengen wymusiło zmianę przepisów w zakresie prowadzenia działań pościgowych przez Policję. Zmianie uległy przepisy policyjne dotyczące metod i form organizowania i prowadzenia przez Policję pościgów i zorganizowanych działań pościgowych, które zawarto w zarządzeniu nr 1355 Komendanta Głównego Policji z dnia 20 grudnia 2007 r. [6].

W myśl § 12 ust. 1 powyższego zarządzenia pościg transgraniczny prowadzi się w zakresie i w sposób określony w postanowieniach umów i porozumień międzynarodowych, a także przepisach stanowionych przez organizacje międzynarodowe, jeżeli z ratyfikowanej przez Rzeczpospolitą Polską umowy międzynarodowej wynika bezpośrednie stosowanie tych przepisów.

Procedura policyjna, w przypadku możliwości opuszczenia przez osoby ścigane rejonu podległego jednostce Policji, zobowiązuje dyżurnego jednostki Policji [7] zawiadomić sąsiednie jednostki Policji (w strefie przygranicznej, również placówki Straży Granicznej [8]) o potrzebie wystawienia posterunków blokadowych na prawdopodobnych kierunkach ucieczki. Dyżurny informuje o rodzaju, liczbie zaangażowanych sił i przekazuje dane umożliwiające jednoznaczny iden-

tyfikację pojazdów prowadzących pościg (kryptonimy radiowe, numery rejestracyjne, znaki taktyczne radiowozów).

W przypadku podjęcia pościgu transgranicznego przez funkcjonariuszy polskiej Policji, policjanci prowadzący pościg transgraniczny są zobowiązani stosować się do przepisów prawa wewnętrznego i poleceń właściwych organów państwa, na terytorium którego prowadzą pościg. Ponadto podczas prowadzenia pościgu transgranicznego wymiana informacji odbywa się za pośrednictwem służby dyżurnej właściwych jednostek organizacyjnych Policji. Podczas prowadzenia pościgu transgranicznego policjanci bezzwłocznie i na bieżąco przekazują informacje o sytuacji dyżurnemu jednostki organizacyjnej Policji lub dowódcy akcji lub operacji policyjnej w trakcie pościgu prowadzonego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub właściwemu organowi państwa w trakcie pościgu prowadzonego poza terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Na polecenie dyżurnego jednostki organizacyjnej Policji lub dowódcy akcji lub operacji policyjnej policjanci przejmują pościg od funkcjonariuszy państwa, którzy prowadzą pościg na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, a także osobę ujętą wraz z odebranymi przedmiotami. Policjanci mają obowiązek okazywać legitymację służbową na każde wezwanie funkcjonariuszy właściwego organu państwa, na terytorium którego prowadzą pościg, a w przypadku przekroczenia granicy państwowej przez policjantów prowadzących pościg krajowy, dyżurny jednostki organizacyjnej Policji przekazuje dyżurnemu nadrzędnej jednostki organizacyjnej Policji informacje umożliwiające ich identyfikację.

Po otrzymaniu informacji o prowadzeniu przez funkcjonariuszy innego państwa pościgu transgranicznego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej dyżurny jednostki organizacyjnej Policji kieruje siły i środki, w celu niezwłocznego przejęcia pościgu oraz przekazuje dyżurnemu nadrzędnej jednostki organizacyjnej Policji informacje umożliwiające identyfikację tych funkcjonariuszy oraz policjantów, przejmujących pościg.

Dyżurny komendy wojewódzkiej Policji ma obowiązek przekazywania informacji, które obejmują w szczególności przyczynę podjęcia pościgu transgranicznego, liczbę osób ściganych, ich rysopis, cechy charakterystyczne, takie jak ubiór, zachowanie, posiadane przez nie niebezpieczne przedmioty, liczbę, rodzaj i cechy charakterystyczne środków transportu, wykorzystywanych przez osobę ściganą, takie jak marka, typ i kolor pojazdu, numer rejestracyjny i inne cechy je wyróżniające, kierunek przemieszczania się osoby ściganej, pozycje prowadzących pościg transgraniczny, takie jak oznaczenie drogi, nazwa miejscowości i inne ważne informacje, liczbę policjantów prowadzących pościg transgraniczny, dane identyfikujące dowódcę grupy pościgowej, charakterystykę ubioru, takie jak pełne umundurowanie służbowe lub jego elementy, posiadane uzbrojenie, środki techniczne i łączności; przewidywany czas i miejsce przejęcia pościgu, czas i miejsce przewidywanego przekroczenia granicy państwowej, liczbę, rodzaj i cechy charakterystyczne środków transportu, w szczególności markę i typ pojazdu, numer rejestracyjny, sposób oznaczenia lub inne cechy je wyróżniające, cechy identyfikujące funkcjonariuszy,

wyznaczonych do przejęcia pościgu transgranicznego.

Sprawne prowadzenie pościgów transgranicznych związane jest nierozdzielnie ze sprawnością organizacyjną określonych komórek w jednostkach Policji. Zagadnienie to ma decydujący wpływ na efektywność tych działań oraz optymalne wykorzystanie potencjału osobowego i technicznego.

Uregulowania Konwencji Wykonawczej Schengen mają służyć ujednoliceniu obszaru prawnego państw członkowskich, aby skutecznie walczyć z przestępczością. Negatywnym zjawiskiem, które towarzyszy integracji europejskiej poprzez znoszenie kontroli granicznej jest wzrost zagrożenia ze strony poważnej przestępczości transgranicznej, dlatego bliższa współpraca policyjna jest konieczna ze względu na utrzymanie bezpieczeństwa obywateli Unii i zapewnienie porządku publicznego [9].

Pościg transgraniczny jest jedną z form współpracy policyjnej w Unii Europejskiej, jednak z uwagi na złożony mechanizm postępowania jest rzadko stosowany przez państwa Grupy Schengen. Niezbędnym elementem dla prowadzenia efektywnych działań policji jest dobra znajomość zasad proceduralnych wynikających zarówno z Schengen II, jak i praktyczna wiedza zakresu prawa krajowego państw-stron tej konwencji. Przepisy Schengen II dotyczące pościgów transgranicznych (i innych operacji) dają funkcjonariuszom stosunkowo szerokie możliwości w zakresie prowadzenia działań w celu ujęcia osoby podejrzanej. Ważne jest aby dla prawidłowego wykonywania czynności operacyjnych czy innych przewidzianych działań funkcjonariusze poli-

cji wykazywali się dobrą znajomością języka krajów sąsiadujących, ich systemu prawnego, kultury i zwyczajów.

Literatura:

1. Na posiedzeniu nr 46 V kadencji Sejm uchwalił ustawę z 24 sierpnia 2007 r. o udziale Rzeczypospolitej Polskiej w Systemie Informacyjnym Schengen oraz Systemie Informacji Wizowej // Dz.U. z 2007 r. nr 165, poz. 1170.
2. Dz.U nr 223, poz. 1915.
3. Dz.U nr 85, poz. 568.
4. Dz.U nr 177, poz. 1244.
5. Dz.U nr 177, poz. 1246.
6. Dz. Urz. KGP z dnia 8 stycznia 2007 r.
7. § 20 zarządzenia nr 1041 Komendanta Głównego Policji z 28 września 2007 r. w sprawie szczegółowych zasad organizacji i zakresu działania komend, komisariatów i innych jednostek organizacyjnych Policji, Dz.Urz. KGP nr 18, poz. 135.
8. Zarządzenie nr 1173 Komendanta Głównego Policji z 10 listopada 2004 r. w sprawie organizacji służby dyżurnej w jednostkach organizacyjnych Policji // Dz.Urz. KGP nr 132.
9. Banach-Gutierrez J. Współpraca policyjna na podstawie acquis Schengen [on-line dostęp: 1 sierpnia 2014]. – <http://www.natolin.edu.pl/wsissw/wsissw.nsf/viewDOC/AGRK-6HJ9XW>.

Непелський М., Струнявський Я. Прикордонне переслідування: елемент поліцейського співробітництва в Європейському Союзі.

Єдині правила, що діють в Європейському Союзі, покликані підвищити ефективність переслідування порушників. Це включає в себе такі механізми, як прикордонне переслідування – один із методів і форм співпраці поліції в Європейському Союзі. У статті аналізується міжнародна співпраця в галузі транскордонних переслідувань у Шенгенській зоні. Також визначаються методи і форми організації та проведення поліцейських переслідувань.

Ключові слова: безпека, злочинність, закон, співпраця.

Непелський М., Струнявський Я. Приграничное преследование: элемент полицейского сотрудничества в Европейском Союзе.

Единые правила, действующие в Европейском Союзе, призванные повысить эффективность преследования нарушителей. Это включает в себя такие механизмы, как пограничное преследование – один из методов и форм сотрудничества полиции в Европейском Союзе. В статье анализируется международное сотрудничество в области трансграничных преследований в Шенгенской зоне. Также определяются методы и формы организации и проведения полицейских преследований.

Ключевые слова: безопасность, преступность, закон, сотрудничество.

Nepelski M., Struniawski Ja. Chase cross-border element of police cooperation in the European Union.

Uniform regulations in force in the European Union increase the efficiency of the prosecution of offenders. Among different types of prosecution it is possible to determine cross-border pursuits. The article describes the international cooperation on cross-border pursuits in the Schengen area. It indicates the methods and forms of organization and conduct of the police chases and organized activities pursuit.

Key words: security, crime, law and cooperation.

Стаття надійшла до редакції 20.08.2014